

Δεν φτάνει να μην κάνεις το κακό

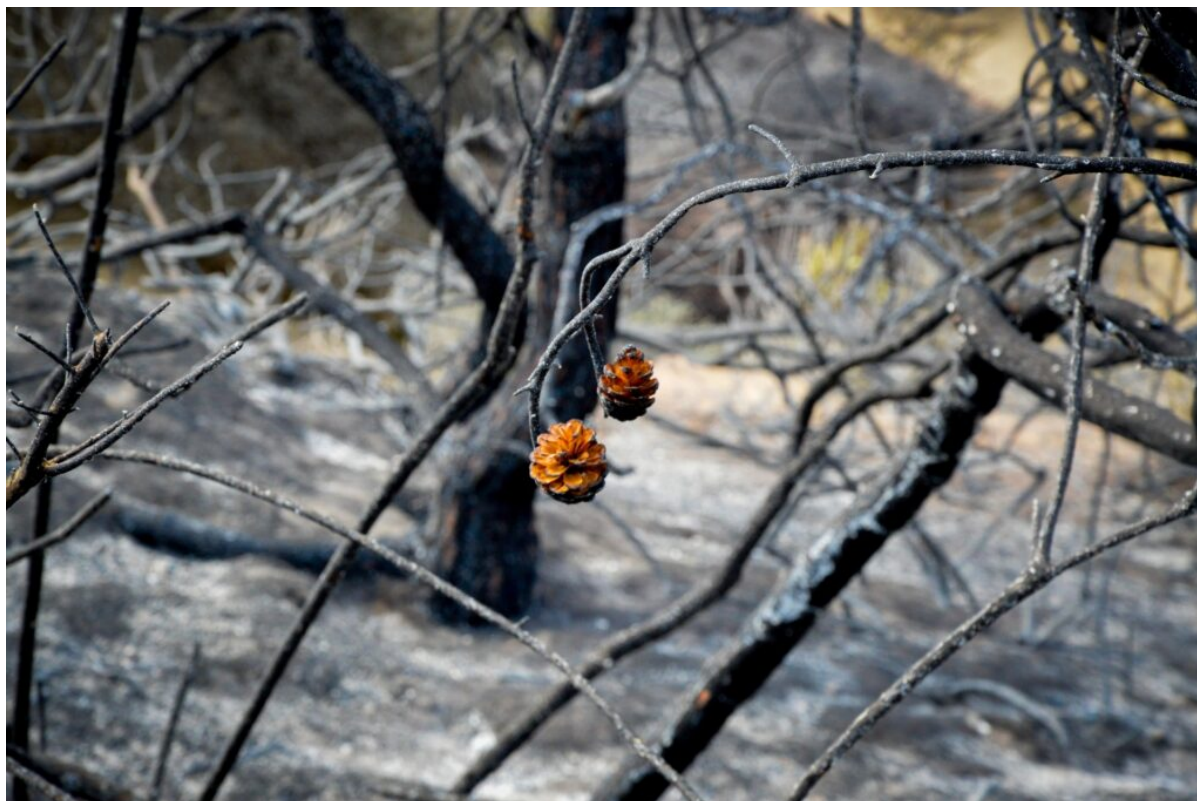
[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Πολλές φορές κάποιος δεν κάνει το κακό, αλλ' όμως δεν κάνει ούτε το καλό. Δεν αδικεί, όμως ούτε και ελεεί. Δεν μισεί, όμως ούτε αγαπάει» (Αββάς Δωρόθεος)

Η ανατροφή των παιδιών έχει συνήθως έναν χαρακτήρα αποτρεπτικό. Δεν θέλουμε τα παιδιά μας να μάθουν να κάνουν το κακό, ό,τι βλάπτει τα ίδια και τους άλλους, ό,τι παραβιάζει όρια και κανόνες, και γι' αυτό, συχνά, η σκέψη και ο λόγος μας λειτουργούν στην προοπτική του «μη», του «πρόσεξε», του «Όχι». Λιγότερο στην προσοχή μας εμπίπτει η ανάγκη τα παιδιά να κάνουν το καλό. Δεν είναι μόνο ζήτημα θετικής προσέγγισης της ζωής. Έχει να κάνει και με την διαμόρφωση ενός ήθους το οποίο λειτουργεί αναγεννητικά για την ύπαρξη. Κάνει τον άνθρωπο να πορεύεται προς το αγαθό, όχι απλώς προς το χρήσιμο, αλλά προς το φως. Όποιος κάνει το καλό, εκτός από την υπακοή στον Χριστό, δίνει χαρά στους άλλους, ελπίδα ότι η ζωή δεν είναι σκοτάδι στο οποίο πρέπει να επιβιώσουμε με κάθε τρόπο, ακόμη κι αν γίνουμε ένα μ' αυτό, αλλά φως, το οποίο μπορούμε να εγκολπωθούμε και να το προσφέρουμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΟΥΚΑΣ/ILIALIVE/EUROKINISSI

Αυτό συμβαίνει και στην πνευματική μας προσπάθεια. Συνήθως κάνουμε λόγο για την αμαρτία, ότι είναι ο εχθρός του ανθρώπου, του καθενός μας. Αισθανόμαστε ότι κινδυνεύουμε να παραβιάσουμε τις εντολές του Θεού, οι οποίες όμως είναι όρια που μας χαράσσουν τις γραμμές στις οποίες καλούμαστε να σταματήσουμε, διότι μετά χάνεται η αγάπη και ό,τι φεύγει δεν επιστρέφει εύκολα. Οι εντολές δεν είναι άτεγκτοι νόμοι, η παραβίαση των οποίων οδηγεί τον άνθρωπο στην απώλεια. Χάνεται αυτός που δεν ελπίζει στον Θεό. Αλάθητος δεν υπάρχει. Αμετανόητος, ναι. Ο φόβος της αμαρτίας, ο φόβος της πτώσης λειτουργεί αποτρεπτικά για κάποιο διάστημα, στερεί όμως από τον άνθρωπο την απλοχεριά της καλοσύνης και της αγάπης, που θέλει και ρίσκο. Γιατί όποιος πορεύεται φοβικά, κλείνεται στον εαυτό του. Εύκολα κατακρίνει τους άλλους. Το ίδιο κάνει και με τον κόσμο. Όταν φοβάσαι μόνο να μην αμαρτήσεις, τότε όλα γύρω σου μοιάζουν επικίνδυνα. Η ελευθερία σου όμως, στην πράξη, έχει σβήσει, διότι νικούμε αληθινά την αμαρτία όχι επειδή φοβόμαστε τις συνέπειές της αλλά επειδή αγαπούμε. Προσεύχομαι όχι για να μην πάω στην κόλαση, αλλά γιατί αγαπώ τον Θεό και Τον εμπιστεύομαι. Κι Εκείνος γνωρίζει πού θα πάω, πώς θα υπάρξω, τι θα μου δώσει.

Οι άνθρωποι σήμερα αναζητούμε χαρά. Το βλέπουμε αυτό στις ταινίες και τις σειρές, στις οποίες οι κωμωδίες αγκαλιάζονται από περισσότερους. Αυτό δεν συμβαίνει στην νέα γενιά. Σκοτάδι, θρίλερ, νεκροζώντανι, λυκάνθρωποι, serial killers, ληστές, όμορφοι και πλούσιοι που νικούνε με κάθε μέσο είναι στην

συντριπτική πλειονοψηφία των ενδιαφερόντων των νεώτερων. Ένας σκοτεινός κόσμος που δείχνει πως όταν η αγωνία μας είναι να αποφευχθεί το κακό, τότε δεν κάνουμε το βήμα παραπέρα, που είναι να πράξουμε το καλό. Όταν ο έφηβος είναι ευχαριστημένος που πέρασε την τάξη, δεν μπορεί να χαρεί όταν αριστεύσει. Μα κι όταν βάζει την αριστεία ως αυτοσκοπό και όχι ως σημάδι ότι έμαθε και μπορεί να σταθεί με αυτό που έμαθε στον διάλογο και στις παρέες, να δώσει χαρά και φως, τότε ο εγωισμός γίνεται υπερηφάνεια που δεν λυτρώνει. Ας προχωρούμε λοιπόν στην χαρά του καλού, την γνήσια οδό της πίστης.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3C8Frrc>